

Očekivano je bilo da će moj drugi napis o nekim Starčevcima biti o mom drugom dedi. Zvao se Vincencije Rukavina, a kako je rođen i odrastao u Oповu tamo su ga prema nemačkom izgovoru nazvali Fica, pa je s takvim imenom i došao u Starčevo. I iz tog doba bilo je njegovih priča kako je znao sa ostalim mladićima Pravoslavicima vijao Božić na konjima, jer je znao dobro da jaše konja i bez sedla. Razlog preseljenja u Starčevo je bilo nasledstvo od Bogutovih koje niko nije imao prihvatiti, jer je starija Bogutova kćer Agneza bila udata u Surčinu i bila je dobrostojeća i nije imala interesa, a Dejko kao poljoprivrednik, video je priliku da se odvoji od Zadruga Rukavinski u Oповu. Razlog je bio i plan za otvaranje dućana za mog tatu jer je u to vreme završio trgovačku školu u Zemunu, a praksu je već imao u dućanu svoje tetke Agneze u Surčinu. No, Dejka Fica dolaskom u Starčevo nastavio se baviti poljoprivredom i to u početku volovima, jer se tako u Oповu naučio, a volove je i dopremio kad su se doselili. I o volovima je pričao priče, kako je znao orati s volovima i uvek je znao gde su volovi, a i drugi ljudi su znali da je Fica u polju jer su volovi nosili zvonca. Ti volovi su učestvovali i u prelasku Crvene armije preko Nadela jer su izvlačili mehanizaciju kad se zaglavila u mulju. Za takvu pomoć Dejka je dobio od ruskih vojnika kosu, koja je bila toliko kvalitetna da sam je i ja zapamtio i kosio s njom. Ženidbom mog tate, posed se povećao, pa je i posla bilo više, a i volovi nisu mogli sve obraditi. Dejko je prešao na konje i bio je ponosan na njih, voleo ih je, pa je iz tog razloga bio i član Konjičkog kluba u Starčevu. Kako je bilo na gazdinstvu uvek puno posla, Dejka se baš nije imao vremena baviti s nama decom, ali nas je podučavao raznoraznim stvarima, naročito vezano za obradu zemlje, uzgoj životinja i to naročito svinja jer to mu je bilo osnovno dok je bio u Zadruzi Rukavinski u Oповu. Iz tog doba mu je ostalo i znanje štrojenja (škopljenja) muške prasadi, koje bi se ostavljalo za prihranu i kasnije za klanje. Za taj posao nije imao posebnu veterinarsku obuku, a ipak je imao uspeha u tome, a štrojenje je obavljao najobičnijim džepnim nožićem kako smo mi rekli brisom (škljocom), koji je bio oštar kao skalpel. No kod obavljanja štrojenja držao se osnovnih higijenskih navika. Koristio se običnom domaćom rakijom i čistom svinjskom masti. Kako je po zimi bilo ipak manje posla, pre jakih mrazeva i snega znao je po vrbacima uz Nadel ili uz Begej na Livadama da naseč pruća, pa je pleo kotarice (korpe), nešto za naše potrebe, a nešto za komšije i rodbinu. Voleo sam da gledam kako on to radi, pa sam se i sam okušao u pletenju. Nakon što smo 1962. godine napravili novu kuću, a tata ostao bez posla u Trgocentru, s tatom, mamom i sestrom otselio sam u Lazarevac, a Dejka je ostao s Majkom Lizom i svojom Agnezom u kući. Početkom 1964. zavladała je azijska gripa i nažalost moja Majka Liza zbog slabog srca umrla je. Dejko je tako ostao udovac. Mi smo bili prisiljeni da se vratimo nazad u Starčevo, kako bi se imanje i kuća održali. Krenulo je i nama jer su bile nekako povoljne godine. Konje smo zamenili traktorom, prvo Zetorom 25, a kasnije i Ursuzom 40, a i Dejko je pod stare dane naučio da vozi i bio je dobar traktorista. Kako je i on bio nešto bolešljiv, kako bi mu olakšali posao, uvek je u kući bio jedan radnik. Tako su se kod nas izmenjali Kosta Rumun, Andrija Krznarić, Nenad Grbić, Aljo Križevac, deda Iva Orešković. No, došlo je i vreme kada se toliko imanje više nije moglo opsluživati. Zemlju smo polako počeli prodavati, a i broj članova familije u kući se smanjio. No, živelo se i nadalje uobičajeno. Svake nedelje je Dejko na biciklu išao do trafike u centru, po novine i cigarete. Tako je jedne nedelje, a bila je pokladna nedelja, otišao do čika Jose u trafik u i na povratku ispred škole zakačio ga je fića u zadnji točak od bicikla. Prilikom pada, zadobio je teške povrede od kojih je preminuo.

Bilo bi još puno detalja iz njegovog života, a ovo je samo mali podsetnik, da se ne zaboravi....